

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v právnej veci žalobcu : **D. T. - R., s.r.o.**, IČO : X., so sídlom R., zast.: *JUDr. L. K.*, advokátom z AK K., proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. februára 2007 č.k. 1 S 248/2005-28, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. februára 2007 č.k. 1 S 248/2005-28 **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím zo dňa 12.02.2003 č.: II/256/1131/2004/1031 žalovaný ako odvolací daňový orgán postupom podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „*zák. č. 511/1992 Zb.*“) potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava III č.j. 602/230/114929/03 o nepriznaní nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie júl 2001 vo výške 4 977 200,-- Sk.

Toto rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že platiteľ si neoprávnene uplatňoval nárok na odpočet dane za zakúpenie lisov podľa daňového dokladu č. 33/2/2001 vystaveného spoločnosťou E. S., s.r.o., čím porušil ust. § 20 ods. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, a to tým, že predmetné lisy boli zakúpené od B., a.s. v konkurze, B. dňa 06.12.2001. Spoločnosť I., s.r.o., ktorá mala pôvodne lisy od

spoločnosti B., a.s. v konkurze, B. mala u nej lisy dočasne uskladnené a na základe zmluvy o dielo ich plánovala demontovať a exportovať. Nakoľko zo strany spoločnosti I., s.r.o. neboli splnené podmienky vyplývajúce z kúpnej zmluvy, k predaju strojov nedošlo a v čase zisťovania preto lisy boli v majetku B., a. s. v konkurze, B..

Na základe výsledku kontroly správca dane vydal rozhodnutie č.j. 602/230/114929/03 zo dňa 04.11.2003, ktorým daňovému subjektu nepriznáva nadmerný odpočet v sume 4 977 200,-- Sk uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie júl 2001. Následne správca dane vydal aj rozhodnutie o zvýšení dane napadnuté v tomto konaní.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu zo dňa 27. apríla 2004.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

Krajský súd zdôraznil vo svojom odôvodnení, že základnou právnou otázkou pri preskúmaní tejto veci je, či žalobcovi vznikol nárok platiteľa DPH na odpočet dane za podmienok vyplývajúcich z ust. § 20 zák. č. 289/1995 Z.z..

S odkazom na ust. § 13 ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. ako aj na to, že nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať z procesného hľadiska vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom a žalobu zamietol.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 18.04.2007 proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca poukázal s odkazom na ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. na to, že je vyhotovený v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého mal krajský súd stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Predovšetkým žalobca upozornil na tú vadu, že mu nie je jasné ako sa krajský súd vyrovnal s námietkami žalobcu o rozpore rozhodnutia žalovaného s ustanoveniami § 20 ods. 1 písm. a) v súvislosti s § 13 ods. 1 písm. a) zák. č. 289/1995 Z.z.. Ďalej namietal nevysporiadanie sa s námietkou, že zákonnosť postupu žalovaného pri vydaní jeho rozhodnutia dodržaná nebola, teda že je tu rozpor s ust. § 29 ods. 2 a ods. 8, § 30 ods. 3 druhá veta a § 48 ods. 6 druhá veta zák. č. 511/ 1992 Zb..

Rovnako spochybňoval tú skutočnosť, že žalovaný nekonkretizoval aké konkrétne skutočnosti Daňový úrad Bardejov zistil, neuviedol, z ktorej kúpnej zmluvy vychádzal, z ktorých ustanovení kúpnej zmluvy, prípadne z akých zákonných ustanovení a na základe akých skutočností vychádzal pri zistení, že k predaju nedošlo.

Záverom žiadal napadnutý zmeniť rozsudok krajského súdu s tým, že napadnuté rozhodnutie sa zrušuje a vec sa žalovanému vracia späť na ďalšie konanie.

Vo svojom vyjadrení z 23. júla 2007 žalovaný vyjadril svoj názor, že zotrváva na svojom pôvodnom vyjadrení k žalobe. Potom vyzdvihol dva hlavné dôvody odvolania. V prvom polemizuje s názorom žalobcu, že zdaniteľné plnenie malo byť uskutočnené v zmysle § 20 ods. 1 písm. a) zák. č. 289/1995 Z.z., nakoľko k dodaniu tovaru malo dôjsť podľa žalobcu dňa 15.7.2001, čo dokazuje fa č. 33/2/2001 vystavená dodávateľom s dátumom uskutočneného zdaniteľného plnenia. V druhom hlavnom dôvode nesúhlasil so žalobcovou interpretáciou § 13 ods. 1 písm. a) v spojitosti s § 20 ods. písm. a) zák. č. 289/1995 Z.z..

Preto žalovaný v závere svojho vyjadrenia navrhol, aby napadnutý rozsudok krajského súdu bol zo strany odvolacieho súdu potvrdený ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po oboznámení sa s hore uvedenými skutočnosťami preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolacích bodoch postupom podľa § 212 a nasl. ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade

senátu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko krajský súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami žalobcu a neobjasnil dôvody, ktoré ho viedli k záveru o nutnosti žalobu zamietnuť, a preto napadnutý rozsudok postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a v zmysle nasledujúceho odseku 3 vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu.

Predovšetkým sa najvyšší súd stotožňuje s názorom žalovaného, že v odôvodnení krajského súdu absentujú argumenty, ktoré by jednoznačne dali žalovanému odpoveď na otázku, ktoré skutočnosti krajský súd považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu je iba podaný súhrn tvrdení a námietok jednotlivých účastníkov, ďalej skutkových zistení vo veci výsledkov daňovej kontroly a vytýčenie základnej právnej otázky, či žalobcovi vznikol nárok platiteľa DPH na odpočet dane za podmienok vyplývajúcich z ust. § 20 zák. č. 289/1995 Z.z..

Tento súhrn je doplnený citovaním ust. § 13 ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 2 zák. č. 289/1995 Z.z. bez bližších záverov a logických úsudkov aký dopad na rozhodovanie alebo ďalšie konanie žalovaného mali tieto ustanovenia mať. Uvedený prístup súdu k odôvodneniu svojho meritórneho rozhodnutia však judikatúra už dlhodobo označuje ako nepreskúmateľné rozhodnutie a ako také potom nie je preskúmateľné v odvolacom konaní. Je jednoznačné, že žalobca nemohol v odôvodnení nájsť presvedčivé dôvody a nebola mu zo strany súdu podaná jasná odpoveď na jeho námietky obsiahnuté v žalobe (najmä na námietku nedodržania postupu správcu dane pri prerokovaní protokolu, námietku zistenia skutkového stavu a nesprávnej aplikácie § 13 a § 20 zák. č. 289/1995 Z.z.), tzn. či sú takéto námietky vôbec v konaní o zvýšení dane z pridanej hodnoty relevantné a ak áno, potom aké následky majú vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu.

Na základe uvedeného sa najvyšší súd musel stotožniť s argumentáciou žalovaného, že týmto postupom konajúceho súdu bolo porušené ust. § 157 ods. 2 O.s.p., čím mu bolo znemožnené sa efektívne brániť, čo v konečnom dôsledku predstavuje protizákonný zásah do jeho práva na spravodlivú súdnu ochranu. Preto podľa mienky najvyššieho súdu bola konaním krajského súdu naplnená podmienka o odňatí možnosti konať pred súdom obsiahnutá v § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p..

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery dospel najvyšší súd k záveru, ktorý je obsahom výroku uznesenia. Na základe týchto dôvodov sa Najvyšší súd nemôže vyjadrovať k ďalším odvolacím dôvodom.

O trovách súdneho konania rozhodne v zmysle § 224 ods. 2 O.s.p. krajský súd v ďalšom konaní.

P o u ě n i e : Proti všetkým výrokom tohto uznesenia nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 23. septembra 2008

Za správnosť vyhotovenia: Anna Koláriková

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu